



Arrest

**nr. 42 269 van 26 april 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid,
thans de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 12 februari 2010 tot weigering van afgifte van een visum gezinshereniging.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. DUPONT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart te zijn geboren te S. op (...) 1984 en van Kosovaarse nationaliteit te zijn.

Op 4 april 2009 werd verzoeker gecontroleerd door de politie van Grace-Hollogne.

Op X is verzoeker gehuwd te Klinë (Kosovo) met mevrouw X die in België gevestigd is.

Op 20 oktober 2009 dient verzoeker een aanvraag in tot het bekomen van een visum gezinshereniging, als echtgenoot van mevrouw X.

Op 10 februari 2010 werd mevrouw X gehoord in het kader van de inschrijving van haar huwelijk bij de stad Gent.

Op 12 februari 2010 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing houdende de weigering van de afgifte van een visum gezinshereniging. Deze beslissing wordt op 16 februari 2010 ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(...)

Één van de echtgenoten voldoet niet aan de voorwaarden gesteld in art. 10, § 1, al. 1, 4 ° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ; gewijzigd door de wet van 15/06/2006 ; mevrouw L. (...) is minder dan 21 jaar.

Ontoepasbaarheid van art. 10, § 1, al. 1, 1 ° van de voornoemde wet gezien het niet vervullen van de voorwaarden van tewerkstelling van tenminste 3 maanden van de vreemdeling in België en bewijs huidige tewerkstelling (conventie) : mevrouw legt een schoolattest voor waaruit blijkt dat ze nog steeds schoolgaand is. Bovendien vroeg mevrouw leefloon aan als alleenstaande student bij het OCMW. Bijgevolg wordt het visum geweigerd.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert in een enig middel de schending van de principes van degelijk bestuur aan, van de algemene motiveringsplicht, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort EVRM).

In een eerste onderdeel voert verzoeker de schending van de principes van degelijk bestuur aan. Verzoeker zet dit onderdeel uiteen als volgt:

“Overwegende dat de DVZ aan verzoeker gesteld had dat hij naar Kosovo diende ter reizen om een visum aan te vragen in het kader van gezinshereniging in het kader van zijn huwelijk. Dat hem toen werd gesteld door de ambtenaar dat dit zonder problemen zou plaats vinden. Er werd hem niet gesteld dat de leeftijd van zijn vrouw of haar inkomenssituatie een probleem zou vormen alhoewel de DVZ zeer duidelijk op de hoogte was van deze punten. Overwegende dat verzoeker zich dus geschaad voelt in het vertrouwen die hij gesteld heeft in het openbaar bestuur.”

2.2 Verweerder voert aan dat dit onderdeel onontvankelijk is, daar het door verzoeker als vermelde rechtsregel ‘de principes van degelijk bestuur’ aangeeft en dit niet voldoet als omschrijving van die rechtsregel. Verzoeker laat immers na aan te geven welk aspect van dit veelzijdige beginsel precies geschonden wordt geacht.

2.3 De Raad stelt vast dat verzoeker in de uiteenzetting van zijn middel stelt dat hij *“zich dus geschaad voelt in het vertrouwen die hij gesteld heeft in het openbaar bestuur”*. Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker het vertrouwensbeginsel als onderdeel van de beginselen van behoorlijk bestuur geschonden acht. Verweerder kan dan ook niet worden gevolgd waar hij de onontvankelijkheid van dit onderdeel van het middel opwerpt.

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat het bestuur de bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dient te honoreren (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker zich beperkt tot een blote bewering waar hij stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken hem heeft geadviseerd een visum aan te vragen in Kosovo en dat een visum in het kader van gezinshereniging met zijn echtgenote geen probleem zou vormen. Verzoeker brengt geen bewijzen bij van zijn stelling. Ook uit het administratief dossier blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken dergelijke beloftes zou hebben gedaan. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker voor zijn visumaanvraag op 4 april 2009 reeds werd gecontroleerd door de politie van Grace - Hollogne in het kader van zijn illegaal verblijf op het grondgebied doch uit de verslagen blijkt niet dat er over een visumaanvraag werd gesproken. Bijgevolg blijkt niet dat verzoeker in zijn concrete geval voor het nemen van de bestreden beslissing toezeggingen of beloften verkregen heeft van de verwerende partij. Het vertrouwensbeginsel werd dan ook niet geschonden.

Het eerste onderdeel van het middel is ongegrond.

2.4 In een tweede onderdeel voert verzoeker de schending van de algemene motiveringsplicht en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen aan. Hij zet dit onderdeel als volgt uiteen:

“Overwegende dat tegenpartij geen rekening heeft gehouden met alle elementen van het dossier

a) de financiële middelen van de echtgenote

Overwegende dat het inderdaad zo is dat zijn echtgenote in België studeert.

Dat bepaalde personen haar ten laste hebben genomen bij het begin van haar studies

b) financiële middelen van verzoeker

Overwegende dat familieleden van verzoeker in België een familiale onderneming hebben.

Dat zij volledig bereid zijn het jonge gezin financieel te steunen zolang verzoeker niet mag werken en werk aan te bieden aan verzoeker van zodra dit legaal mogelijk is.”

2.5 De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip ‘afdoende’ impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De motieven die de bestreden beslissing onderbouwen, kunnen op eenvoudige wijze in die beslissing gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers met verwijzen naar de toepasselijke wetsbepaling duidelijk gemotiveerd dat verzoeker geen visum op grond van gezinshereniging kan krijgen daar zijn echtgenote niet de vereiste leeftijd heeft van 21 jaar zoals artikel 10, § 1, al.1 4° van de Vreemdelingenwet vereist en daar zijn echtgenote ook geen arbeidscontract kan voorleggen zoals artikel 10, § 1, al. 1, 1° *juncto* de conventie het vereist. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt dan ook niet aangetoond. Verzoeker gaat met zijn middel eerder in op de inhoud van de bestreden beslissing zodat hij de materiële motiveringsplicht aanvoert. Het middel zal dan ook verder vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

Verzoeker diende een visumaanvraag in voor gezinshereniging met zijn echtgenote op grond van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing motiveert het volgende:

“één van de echtgenoten voldoet niet aan de voorwaarden gesteld in art.10, §1, al.1, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; gewijzigd door de wet van 15/09/2006; mevrouw L. (...) is minder dan 21 jaar”.

Verzoeker betwist niet dat de leeftijd van 21 jaar een voorwaarde is om te voldoen aan artikel 10, § 1, al. 1, 4° van de Vreemdelingenwet en betwist niet dat zijn echtgenote jonger is dan 21 jaar. Verzoeker weerlegt de motivering dan ook niet zodat het niet kennelijk onredelijk is om het visum gezinshereniging op deze grond te weigeren.

Daarnaast is verweerder nagegaan of verzoeker op grond van artikel 10, § 1, al. 1, 1° van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan komen voor een visum op grond van een gezinshereniging met zijn echtgenote. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

1° de vreemdeling wiens recht op verblijf erkend wordt door een internationaal verdrag, door een wet of door een koninklijk besluit;”

De bestreden beslissing motiveert hieromtrent het volgende:

Ontoepasbaarheid van art. 10, § 1, al. 1, 1° van de voornoemde wet gezien het niet vervullen van de voorwaarden van tewerkstelling van tenminste 3 maanden van de vreemdeling in België en bewijs

huidige tewerkstelling (conventie) : mevrouw legt een schoolattest voor waaruit blijkt dat ze nog steeds schoolgaand is. Bovendien vroeg mevrouw leefloon aan als alleenstaande student bij het OCMW."

De conventie waarnaar verwezen wordt is onmiskenbaar de "overeenkomst tussen de Socialistische Federale Republiek Joegoslavië en het Koninkrijk België betreffende de tewerkstelling en het verblijf in België van Joegoslavische werknemers". Artikel 14, eerste alinea van deze overeenkomst voorziet dat "*Joegoslavische werknemers die in België zijn tewerkgesteld en gevestigd, kunnen hun gezin laten overkomen, zodra zij drie maanden hebben gearbeid en op voorwaarde dat zij over een behoorlijke huisvesting beschikken. Het gezin bestaat uit de echtgenote en de minderjarige kinderen ten laste*".

Verzoeker dient een aanvraag in tot het bekomen van een visum en dient aldus alle nodige bewijzen bij te brengen die aantonen dat hij zich in de voorwaarden bevindt voor het verkrijgen van een visum. Verzoeker legde bij zijn aanvraag een vertaalde en gelegaliseerde huwelijksakte, een vertaalde en gelegaliseerde geboorteakte, een verklaring van het OCMW van Wetteren dat zijn echtgenote een leefloon heeft aangevraagd als student, een getuigschrift van woonst, de samenstelling van het gezin: alleenstaande en een schoolattest en verblijfstitel van zijn echtgenote neer.

Op basis van deze documenten is het niet kennelijk onredelijk van verweerder om te concluderen dat verzoeker ook geen visum kan bekomen op grond van de overeenkomst die gesloten werd tussen België en het voormalige Joegoslavië. Verzoeker vroeg gezinshereniging aan in functie van zijn echtgenote die niet voldoet aan de voorwaarden zoals beschreven in artikel 14 van de overeenkomst daar zij geen bewijs van huidige tewerkstelling en tewerkstelling van tenminste drie maanden kan voorleggen. Verzoeker betwist niet dat zijn echtgenote niet werkt daar hij zelf aangeeft dat ze nog studeert. Hij betoogt echter dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat zijn echtgenote bij het begin van haar studies werd ten laste genomen door bepaalde personen en dat ook de familie van verzoeker die een familiale onderneming hebben het koppel financieel willen steunen en verzoeker kunnen tewerkstellen van zodra dit legaal mogelijk is. Volgens artikel 10, § 1, al.1, 4° van de Vreemdelingenwet dienen beide echtgenoten ouder te zijn dan 21 jaar en volgens artikel 10, § 1, al.1, 4° van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 14 van de overeenkomst diende verzoekers echtgenote aan te tonen dat zij een arbeidscontract heeft. Verzoekers argumenten doen geen afbreuk aan bovengaande. Verweerder heeft aldus op kennelijk redelijke wijze geoordeeld dat verzoeker niet in aanmerking komt voor een visum gezinshereniging.

Het tweede onderdeel van het middel is ongegrond.

2.6 In een derde onderdeel voert verzoeker de schending van artikel 8 van het EVRM aan. Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

"Overwegende dat het jonge koppel pas gehuwd is. Dat zij het recht hebben om samen te zijn. Dat verzoeker het land heeft verlaten en nu gedurende onbepaalde tijd ver van zijn echtgenote dient te leven. Dat dit in strijd is met artikel 8 van het EVRM."

2.7 Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8, 1^{ste} lid EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker een huwelijk heeft afgesloten met zijn partner die een verblijfsrecht heeft in België. Hieruit kan afgeleid worden dat verzoeker en zijn echtgenote als 'gezin' dienen beschouwd te worden in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Bijgevolg dient artikel 8, 2^{de} lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, 2^{de} lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de

tweede voorwaarde betreft, dient dan weer vastgesteld te worden dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, 2^{de} lid EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door meer in het bijzonder de toegang en het verblijf van niet onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

In casu werd een aanvraag tot het verkrijgen van een visum gezinshereniging ingediend. Uit de bespreking van het tweede onderdeel van het middel is reeds gebleken dat in de bestreden beslissing geheel terecht wordt vastgesteld dat hij niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 10, § 1, al.1, 1° en 4° van de Vreemdelingenwet. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Verzoeker is onderworpen aan artikel 10 van de Vreemdelingenwet en diende aldus aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden opgelegd. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privéleven inhouden en dus evenmin van artikel 8 van het EVRM (RvS 30 april 2004, nr.130.936). Artikel 10 van de Vreemdelingenwet staat het recht op gezinsleven geenszins in de weg maar heeft precies tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 van het EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (RvS 2 februari 2005, nr. 140.105). Artikel 8 van het EVRM legt aan de verdragstaten niet de verplichting op om de vrije keuze van de gezinswoonplaats van een vreemdeling op hun grondgebied te gedogen noch om hieraan een recht op gezinshereniging te verbinden (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996; EHRM, AHMUT t. Nederland, 28 november 1996). Het is pas in de mate dat de vreemdeling aantoont dat het gezinsleven in het land van herkomst bijzonder moeilijk is dat de weigering van een verblijfsaanvraag overeenkomstig de ter zake geldende regelgeving een inmenging in het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM zal vormen. Zo dient opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen immers niet alleen sprake te zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Het staat verzoeker vrij samen met zijn echtgenote een gezinsleven uit te oefenen in zijn land van herkomst. Te dezen toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. Verder dient te worden aangestipt dat zo er al sprake zou zijn van een scheiding, het overigens een tijdelijke scheiding betreft daar de beslissing verzoeker niet belet om op een later tijdstip het land legaal binnen te komen eens voldaan is aan de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet en wanneer zijn binnenkomstdocumenten in orde zijn. Verzoeker leeft momenteel ook reeds gescheiden van zijn echtgenote zodat een tijdelijke scheiding teneinde zich in regel stellen met de Belgische verblijfsregelgeving gelet op de ruime appreciatiebevoegdheid die artikel 8 van het EVRM biedt aan de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, zelfs indien er van een inmenging in het gezinsleven sprake zou zijn, *in casu* niet als onrechtmatig kan worden beschouwd en er dus ook geen schending is van artikel 8 van het EVRM.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN